

Evangelikus ovi katolikus szemmel

Amikor első gyermekünknek, Boglárkának óvodát kerestünk, próbáltunk felelősen, helyesen dönteni.

Sokan vállukat rántva vallják, csak óvodáról beszélünk, mit számít, hogy melyikbe jár. Mi azonban úgy gondoltuk, a szocializáció első és legfontosabb lépése az óvoda, hiszen egy életre meghatározó, miként lép be először egy nagyobb közösség életébe gyermekünk. Nem lehet hát mindegy, milyen környezetbe kerül, miután ki kell lépnie az addigi védett világából, a család zárt burkából, és nekünk sem lesz mindegy, milyen szívvel hagyjuk őt ott hosszú órákra, amíg mi dolgozunk.

Fontos szemponttá vált, hogy érezzük, az óvodától számíthatunk arra, gyermekünk szeretettel teli törődést, gondoskodást kap majd. Meg kell tapasztalnia, milyen részévé válni egy közösségnek, de ezt élje meg úgy, hogy nem fogja azt érezni, ő itt csak csepp a tengerben, elvész a tömegben.

Tudtuk, olyan óvodát szeretnénk választani, ahol jó közösségi élet és erre irányuló kifejezett nevelési szándék van, ahol valódi csapatként próbálják összekovácsolni az ide érkező gyermekeket. Hívó emberekként azonban azt is szeretttük volna, hogy olyan óvodába kerüljön, ahol a hitre, az Istennel való kapcsolatra is igyekeznek ránevelni a gyermekeket.

Barátaink vezettek el minket az evangélikus óvodához és a fentiek figyelembevétel döntöttünk úgy, hogy ide szeretnénk beíratni gyermekünket.

Az első nap, amikor beléptünk az óvodába, mindig emlékezetes marad. A hatalmas ajtó mögötti kis folyosón ott sorakoztak a színesnél színesebb zsákok, kinek-kinek a saját jele alatt. Tarka volt és barátságos, itt-ott szülők gyermekeik előtt guggolva pakolgatták a váltóruhákat, Dajka nénik jöttek-mentek kancsókkal, tányérokkal. Zsúfolt volt, mégis családias. Azt hiszem, talán ezt tetszett benne a legjobban, és ezt tetszik még most is, hogy az a szó, hogy intézmény, eszembe sem jut róla.

Mindez évekkel ezelőtt volt. Boglárka lányunk azóta már elballagott, és a félénk kislány, aki az első hetekben alig mert elmozdulni mellőlünk az óvoda udvarán, ügyes és bátor iskolás lett. Testvérei követték őt az óvodában, ők pedig már az első nap is úgy érkeztek ide, mint akik haza jönnek.

Igyekszünk a mai napig a családi életünkben is megteremteni azt a légkört, ahol a gyermekeink érzik, megtapasztalják a hit jelenlétét. Fontosnak tartjuk a nálunk mára hagyománnyá vált közös esti imákat, a hitünk felvállalását a hétköznapiakban, akár egy kereszttel a falon, akár egy imával az étkezéskor. Hatalmas segítség ebben, hogy az óvodától mindehhez megerősítést kapunk, itt is hasonló légkört tapasztalhatunk.

Katolikusként is érezzük, látjuk, hogy a hitéletre nevelés fontos részét képezi az óvoda pedagógiai programjának, és a saját – immár három gyermek mellett szerzett – tapasztalataink alapján is valljuk, az Istennel való kapcsolat megteremtése, a hit fontosságának, sőt nélkülözhetetlenségének a gyermekekbe plántálása fontosabb a felekezeti hovatartozás kérdésénél.

Mi ezt itt, ebben a közösségben megkaptuk, megtaláltuk, és talán néhány evangélikus énekkel és imával is gazdagodtunk. Itt befogadták a gyermekeinket, és – utólag visszatekintve fontos élményként – befogadtak minket, szülőket is.

Örömmel tölt el, hogy legnagyobb gyermekünk, Bogi mellett, másik két gyermekünk, Emma és Benedek is tagjai lehetnek ennek a kicsi, de összetartó közösségnek, és kivehetik részüket annak törődéssel, szeretettel és hittel teli hétköznapjaiból és ünnepeiből.

Balázs Gábor és Ruzinkó Judit,

Bogi, Emma és Benedek szülei